אין זקוק לה וכותר להשתמש לאורה א"ר

זירא אמר רב מתנה ואמרי לה א"ר זירא

אמר רב "פתילות ושמנים שאמרו חכמים

אין מדליקין בהן בשבת מדליקין בהן

בחנוכה בין בחול בין בשבת א"ר ירמיה

מאי מעמא דרב קסבר יכבתה אין זקוק לה

יואסור להשתמש לאורה אמרוה רבנן קמיה

דאביי משמיה דר' ירמיה ולא קיבלה כי אתא

רבין אמרוה רבנן קמיה דאביי משמיה דר׳

יוחנן וקיבלה אמר אי זכאי גמירתיה

לשמעתיה מעיקרא והא גמרה נפקא מינה

לגירסא דינקותא וכבתה אין זקוק לה ורמינהו

ימצותה *משתשקע החמה עד שתכלה רגל

מן השוק מאי לאו דאי כבתה הדר מדליק לה

לא יראי לא ארליק מרליק וא"נ לשיעורה:

עד שתכלה רגל מן השוק ועד כמה אמר רבה

בר בר חנה אמר ר' יוחנן עד דכליא ריגלא

דתרמודאי : ת״ר 'מצות חנוכה נר איש וביתו

והמהדרין גר לכל אחר ואחד והמהדרין מן

המהדריז ב"ש אומרים יום ראשון מדליק

שמנה מכאן ואילך פוחת והולך וב"ה אומרים

יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף

והולך אמר עולא פליגי בה תרי אמוראי

במערבא ר' יוםי בר אבין ור' יוםי בר זבידא

חד אמר מעמא דב"ש כנגד ימים תנכנסין

וטעמא דב"ה כנגד ימים היוצאין וחד אמר

מעמא דב"ש כנגד פרי החג ומעמא דבית

הדל *דמעלין בקדש ואין מורידין אמר רבה

בר בר חנה א"ר יוחנן שני זקנים היו בצידן

אחר עשה כב"ש ואחר עשה כדברי ב"ה זה

נותן מעם לדבריו כנגד פרי החג וזה נותן

מעם לדבריו דמעלין בקדש ואין מורידי<u>ג ת״ר</u>

*ינר חנוכה מצוה להניחה על פתח ביתו

מבחוץ אם היה דר בעלייה מניחה בחלון

הסמוכה לרח"ר ובשעת הסכנה מניחה על

שלחנו ודיו אמר רבא "צריך גר אחרת

להשתמש לאורה ואי איכא מדורה לא

צריך ואי אדם חשוב הוא אע"ג דאיכא

מדורה צריך נר אחרת: מאי חנוכה דתנו

רבנן 'בכ"ה בכסליו יומי דתנוכה תמניא

אינון דלא למספר בהוןנטודלא להתענות בהון

בית חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצאו אלא פך אחר של

ואין יכול להדליק בשבת וי"ל דא"כ לא הוה לריך ליה למימר בין בחול בין בשבת כיון דחד טעמא הוא אלא ה"ל למימר *אין מדליקין סתם מדקאמר בין בחול בין בשבת ש"מ שעוד יש מעם אחר בשבת שלא להדליק לבד מטעם חול והייט שמא יטה וא"כ סבר דמותר להשתמש לאורה ומיהו

רב דקאמר מדליקין בין בחול בין בשבת לא הוה מלי למימר מדליק סתם דה"א דוקא בחול אבל בשבת אין מדליקין שמא יטה דבסתמא לא הייתי אומר ששום אדם יחמיר לאסור להשחמש לאורה וכן הלכתא דנר חטכה אסור להשתמש לאורה כרב וכר' יוחנן ואביי נמי קיבלה ורב יוסף נמי משמע לקמן דס"ל הכי וכבתה אין זקוק לה 'דכולהו סבירא להו הכי ורב הונא יחיד הוא ולית הלכתה כוותיה:

דאי לא אדליק מדליק . אבל מכאן ואילך עבר הזמן אומר הר"י פורת דים ליזהר ולהדליק בלילה מיד שלא יאחר יותר מדאי ומ"מ אם איחר ידליק מספק דהא משני שינויי אחרינא ולר"י נראה דעתה אין לחוש מתי ידליק דאט אין לט היכרא אלא ים י מיי פינ מסלכום לבני הבית שהרי מדליקין מבפנים: והבוחדרין מן המהדרין נכאה

קיימי אלא אנר אים וביתו שכן יש יותר הידור דאיכא היכרא כשמוסיף והולך או מחסר שהוא כנגד ימים הנכנסים או היולאים אבל אם עושה כר לכל אחד אפי' יוסיף מכאן ואילך ליכא היכרא שיסברו שכך יש בני אדם בבית: **בצור לה**ניחה על פתח ביתו מבחוץ. ומיירי דליכא חלר אלא בית עומד סמוך לרה"ר חבל חם יש חלר לפני הבית מלוה להניח על פתח חלר דאמר לקמן *חנר שיש לה ב' פתחים נריכה ב'ב נרות ואמרי׳ נמי נרשים לה שניה

פיות עולה לשני בני אדם משמע לשני בתים ואם היו מניחים על פתחי בתיהם היה לזה מימין ולזה משמאל אבל אי מניחים על פתח החלר אתי שפיר: ובישטרת הסכנה. נראה לר" דהיינו מכי אתו חברי לבבל מאי לאו דאי כבתה בלדחמר בפ' כירה (לקמן דף מהי ושם)
הדר מדלים לה ושנינן לא אי לא אדליק נרצ מהו לטלטל שרגא דחנוכתא מקמי של הנוכה עדיין לא, הברי בשבתה וה"ת דעל השלחן נמי יאשר כבר עבר ומנה שיקחו הותו כדהמת בגיטין (דף יזי) אלא מדליק עד דכלי שיקחו חותו כדהמת בגיטין (דף יזי) רבה בר בר חנה חלש התא חברא ימיי לבי בי לי מקמייהו וי"ל דחין רגילות כ"כ לחפש בבתים":

שהיה מונה בחותמו של כ"ג . אם כבר גזרו על הגכרים להיות כובים *(נדה פ"ר דף לדי) ל"ל שהיה מונה בחותם שלח

הסיטו הכלי: <u>ב</u>

הנוני חייב רבי יהודה אומר בנר הנוכה פמור *אמר רבינא *(משום דרבה) זאת אומרת "נר דעוכה מצוה [17 משפיה

ובסא ליכא למימר דאי סוי אמר אין מדליקין סתם סיא דהיינו בשבת ומשום דמותר להשתמש לאורה אבל בחול מדליקין דכבתה אין זקוקלה דאייכ לא כיללמימר אין מדליקין כתניכה אלא בהדיא הליל כיה מותר להשתמש לחורה [תוספות ישנים]

עיו משכמי

נר מצוה

יב א מיי פיד מסלכות לאוין ס ועשין ה טושיע לאוין ס ועשין ה טושיע או"ה סימן תרעג סעיף א: יג ב מייי שם סלכם ה כושיע שם סעיף ב: דב מייי שם כלכה ו פושיע שם סעיף ה : בו ד מייי שם כלכה ה סמג שם טושיע אוית סימן הרעב סעיף א: מו ה מיי שם טור שויע

וז ו ו מיי׳ שם כלכה א סמג שם טושיע חוים םימן הרעה סעיף ב:

בס ספיף ב:

יה חם מייי שם סלכה ז ה מור שויע בס : סמיף

הנוכה הלכה א ב סמג שם טור שויע אויה כימן תרע סעיף ה: ב כל מיי׳ פי׳ד מהלי

כזקי ממון כלכה יג טוש"ע חו"מ סימן תיח כעיף ינ :

כא מ טושיע חויח סיי מרעה סעיף ו:

רבינו חננאל

אמר רב פתילו' ושמנים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן כשבת מדליקין בהם בחנוכה בין בחול בין בשבת מ'מ קסבר כבתה איו וקוק לה ואסו' להשתמש לאורה . מיתיבי מצותה משתשקע החמה ועד שתכלח רגל מן השוק של הנוכה עדיין רינלא דתרמודאי אי נמי שיעורא דשמן חנוכה כמה הוא כדי ש שיהא דולק משקיעה דתרמודאי: ת'ר מצות הנוכה גר איש וכיתו והמהדרין גר לכל אחד ואחד והמחדרין מן המהדרין כ"ה אומרים

יום ראשון מדליק אחד סיכן והילך מוסיף והולך. פי' המהדרין יספרי פנת משות היות הייב רבי יהודה אומר בנר חנוכה פמור "אמר רבינא "(משום דרבה) זאת אומרת "נר ושובון מבות מד של מפצוה תיה" להניח למעלה מגמל ורוכבו ודילמא אי ברשים פצוה להניח למעלה מגמל ורוכבו ודילמא אי ברשים פצוה להניחה בתוך עשרה דאי מ"ד למעלה מעשרה לימא ליה היה לך להניח למעלה מגמל ורוכבו ודילמא אי ברשים פצוה להניחה ליב מניומי משמיה דרבי תנחום במני ברשים משמיה דרבי תנחום במני ברשים משמיה דרבי תנחום

סניחה בחלון הסמוך

לרה"ר ובשעת הסכנה פניתו על השולהן ודי אמר רבא וצדיך גר (אחד) [אחר] לתשמישו [ואי איכא מדודה לא צריך] ואי אדם חשוב הוא אף על גב דאית ליה מדודה צריך גר (אחד) [אחר] לתשמישו ואסיק" גליון השרם גם׳ כל השמנים שבהיכל. עי׳ ברמבים פיה מהלכות בית הכחירה הלכה ה ועיין בתשוכת בתי כחונה חים בבית ועד סימן ה׳: תום׳ דיה שהיה מונח וכו׳ שלה הסיעו . עיין לקמן דף פד עיב תוספות דיה שעהורים כזב :

אין זקוק לה . הלכך בחול שרי : ואסור להשתמש לאורה . שיהא ניכר שהוא נר מצוה וליכא למיחש להסייה: ולפ קבלה. שלא השבו לסמוך על דבריו: אי וכאי. אילו הייתי זוכה לטמדה הייתי גורסה כששמעתיה ראשון: נירסא דינקוסא . מתקיים יותר משל

זקנה : לשיעורה . שיהה בה שמן כשיעור הזה ומיהו אם כבתה אין זקוק לה: רגלם דקרמודםי . שם אומה מלקטי עלים דקים ומתעכבין בשוק עד שהולכים בני השוק לבתיהם משחשכה ומבעירים בבתיהם אור וכשלריכין לעלים יולאים וקונין מהן: נר אים וביתו . נר אחד בכל לילה ואיש וכל בני ביתו סגי להו בנר אחד: והמהדרין. אחר המלות עושין נר אחד בכל לילה לכל אחד ואחד מבני הבית: לוגד ימים בוכופים. העתידים לבח : ימים היולחין - שילחו כבר וזה שהוא שומד בו נמנה עם היולאין: פרי סתג . מתמעטים והולכים בקרבנות דפרשת פנחם: פ"כ הלכה ד ועי' תוספות מעלין בקדם ואין מורידין. מקרא זכחים כו. ד׳: ילפינן לה במנחות בפרק שתי הלחם מנין ותוספות (דף לטי): מבחוץ . משום פרסומי ניסא ולא ברה"ר אלא בחלרו שבתיהן היו פתוחין לחלר: ואם סים דר בפליים. שאין לו מקום בחלרו להניחה שם : מניחם . מבפנים כנגד חלון הסמוך לרה"ר: ספכנס . שהיה להם לפרסיים חוק ביום אידם שלא יבעירו נר אלא בבית ע"ז שלהם כדהמריכן בגיטין (פ"ב דף יז:): נר אמרת . לעשות היכר לדבר : ואי איכא מדורה. אם לה לריך נר אחרת לפי שמשתמש לחור המדורה ויש היכרא שהגר של מלוה היא: ואי מדם חשוב הוא. שחינו רגיל להשתמש לחור המדורה: לריך נר אחרם . דחי לה לה הוי היכר: מאי מנוכה. על מגילה ע: כה: איזה נס קבעוה: בחוסמו . בהלנע מנחי לע: נע. וחתום בטבעתו והכיר שלא נגעו בו: ה"ג ועשחום ימים מובים בכלל

וברכות כח. יומה יכ: ענ

וכודאם. לא שאסורין במלאכה שלא [מס' סופריב נקבעו אלא לקרות הלל ולומר על פיכ סלכה הו

הנהות הגריא ואן נפרא לאורה) תאימ

למס' סופרים

הנסים בהודחה : גן . נילון -000 אישטינגיל"ם: פטיש. קורנם גדול של נפחים: בעל גמל חייב . שלא היה לו להגדיל בחבילתו שתכנס לחנות:

בנר חנוכה פפור. חנוני שברשות פירסום מלוה הניחה שם: ואם לומרת. הא דקתני בנר חנוכה פטור: [כ] שם (ודלה להתענות כהון) : מלים שבשנכנסו יוונים לחיכל ממאו "כל השמנים שבחיכל וכשגברה מלכות

מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחר נעשה בו גם והדליקו ממנו שמונה ימים לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים מובים

פסולה

בהלל והודאה.*)תנן התם גץ היוצא מתחת הפמיש ויצא והזיק חייב *יגמל מק מנ. סכ שמעון פשתן והוא עובר ברשות הרבים ונכנסה פשתנו לתוך החנות ודלקה

בנרו של חנוני והדליק את הבירה בעל הגמל הייב 'הניח הנוני את נרו מבחוץ

מיטרחא ליה טובא אתי לאימנועי ממצוה: *אמר רב כהנא דרש רב נתן בר מניומי משמיה דרבי תנחום (מק סני)